

Pokrstené pohanstvo

Dennis Crews

Všetky biblické texty sú citované z prekladu prof. Jozefa Roháčka, vydaného Svetovou biblickou spoločnosťou v r. 1974.

Názov originálu: *Baptized Paganism*

Pôvodné vydanie: © *Amazing Facts, Inc.*

Slovenské vydanie: © *Sion plus n.o., 2001*

ISBN 80-968360-1-3

POKRSTENÉ POHANSTVO

Maličký človečik, ktorý práve prišiel na svet, sa v teple matkinho kolísajúceho náručia cíti veľmi bezpečne. Netuší zradnosť a nebezpečie. A predsa, zrazu dieťaťko cíti v jej tele zvláštne napätie. Ako sa približujú k posvätnnej pôde, matka ho tlačí k hrudi stále pevnejšie. Nikdy predtým nepočulo mumlanie toľkých hlasov ani mystické zvuky monotónnych spevov. Ruky jeho mamičky sa rozochvejú a pot zmiešaný so slzami zvlhčuje plienky, do ktorých je zabalené. Divoké tóny flaut a tamburín vytvárajú v horách ozvenu, ktorá sa rozlieha po celom údolí. Náhle matkine zovretie povolí. Široké, silné ruky muža v bielom oblečení zdvíhajú dieťa vysoko do nočnej tmy a ukladajú ho na tvrdý povrch čohosi kovového. Neisté dieťa začne mrnčať. Hľadá pohodlie matkinho náručia. Jeho oči ešte nie sú dosť silné na to, aby sa dokázali zamerať na veľkú bronzovú hlavu teľaťa nad ním. Jeho vzlykanie sa mení na plač. Dym mu štípe oči a sochársky sformované bronzové ruky, na ktorých leží, začínajú neznesiteľne páliť. Nárek jeho matky sa pridáva k jeho náreku, ale čoskoro je prehlúšený údermi bubnov a rytmickým prešľapávaním desiatich tisíc nôh. Náhle je dieťa postrčené a kľže sa po

Pokrstené pohanstvo

zvažujúcich sa rukách dolu do ohňa. Posledný bolestný výkrik. Hysterický plač matky sa len pripája k disonantnému vrešťaniu fláut a tamburín. Tanec je čoraz divokejší. Potom, keď už počuť len praskanie ohňa a trúchlivý plač osamelej matky, kňaz oznamuje, že boh slnka je uspokojený.

Praktiky a hrôzy slnečného kultu sa počas stáročí dostali do každej časti sveta. Babylončania nazývali boha slnka Šamaš, Egypťania Ra, Asýrci Bál, Kanaánci Moloch, Peržania Mitras, Gréci Helios, Druidovia Hu a Rimania Sol Invictus – nepremožiteľné slnko. Do zoznamu sa počas histórie zapísali i národy s úplne odlišnou kultúrou ako Hundovia, Japonci a Aztékovia a v podstate každý Indiánsky kmeň v severnej Amerike. Väčšina odborníkov považuje za kolísku slnečného kultu Babylon.

Babylon – prvú metropolu sveta – založil krátko po potope Nimrod (Genesis 10:8-10). V tých dňoch ešte po zemi chodili obrovia, dávni „*muži povestného mena*“, ale postupne vymierali. Nové generácie vyzerali zjavne podradnejšie. Nimrod si však uchoval všetky fyzické a intelektuálne prednosti svojich predkov. Spočiatku bol Nimrod iba lovcom, ale vďaka svojim odvážnym činom sa medzi svojimi nasledovníkmi stal legendárnou postavou. Nesčíselné recitácie jeho mnohých

hrdinských výkonov vyzdvihli jeho osobu na nadľudskú úroveň a jeho rýchlo sa rozrastajúca poddaná spoločnosť ho napokon začala uznávať nielen ako svojho kráľa, ale i uctievať ako boha.

Nimrodovu nehanebnosť prevyšovala len nehanebnosť jeho manželky Semiramis. Semiramis, ktorá bola preslávená pre svoju krásu a úskočná nad ľudskú predstavivosť, uplatňovala svoju moc železnou rukou. Tak ako Nimroda, aj Semiramis považovali ľudia za božstvo. V poverčivom myslení ľudí, ktorí sa vzdali uctievania jediného pravého Boha, boli Nimrod a Semiramis vo svojej strašnej sile a kráse vznešení ako slnko a mesiac v ľudskej podobe.

Aj keď historické pramene o skutočnej príčine Nimrodovej smrti sú nejasné, je isté, že Semiramis zanechal s veľkou nadvládou a s rovnako veľkou dilemou. Ako si mala udržať ríšu, ktorú založil a vybudoval? Bolo len jediné riešenie a ona ho presadila s diabolskou horlivosťou. Tvrdila, že Nimrodov duch sa prevtelil do samotného slnka. S výrečnosťou, ktorá zastavovala dych opísala ľuďom jeho nové a vyvýšené postavenie ako ich dobrodinca a ochrancu. Každé ráno vychádza a ako putuje po oblohe, prináša Zemi svetlo a život. Večer sa zase ponorí za horizont, aby bojoval so zlými duchmi a démonmi z podsvetia, ktorí by sa

Pokrstené pohanstvo

inak mohli k nim vkradnúť a vyhladiť celé ľudstvo. Boj je krvavý a krvavo červená obloha podáva správu o bitke. Každé ráno ľudia prinášali svoje prosby vychádzajúcemu slnku a uctievali ho ako zomretého vodcu a víťazného ochrancu.

Plán bol veľmi úspešný. V tejto na seba zameranej izolácii od uctievania živého Boha Nimrodovi nasledovníci stratili aj jedinú živú spojitosť s poznatkami svojich predkov. Odkázaní len na svoje živo fungujúce zmysly, bez váhania prijali nezmyselné Semiramisine výmysly. Nevedome sa tým stali pešiakmi v zlomyseľnom pláne arcizvodcu satana, ktorý položil pohanstvo za základ pre každé kacírstvo.

Bolo rozhodnuté, že prvý deň týždňa bude preto vyhradený pre uctievanie boha slnka a podobne ostatné dni týždňa budú zasvätené uctievaniu menších nebeských telies. Je pozoruhodné, že i keď mitraizmus neskôr niekoľkokrát pomenil poradie dní v týždni, predsa dnešné teutonské názvy dní (pochádzajúce zo starogermánštiny) nesú mená rovnakých planetárnych božstiev. Prvým dňom týždňa zostáva nedeľa – deň Slnka (nemecky Sonntag, anglicky Sunday), pondelok je vyhradený pre Mesiac (Montag, Monday), utorok pre planétu Mars (Tiu), streda pre Merkúr (Woden), štvrtok pre Jupiter (Thor), piatok pre Venušu (Frigg alebo

Freya) a sobota bola v angličtine pomenovaná Saturday zrejme podľa Saturna.

Z generácie na generáciu náboženský predstavitelia začali k slnečnému kultu pridávať rôzne doktríny a obrady. Prehlasovali, že ak slnko dáva život, musí aj samo prijímať život na posilnenie v svojej ceste po nebi. Ako odpoveď na to boli stovky a tisíce mužov, žien a detí obetované bohu slnka. O takomto druhu modlárstva Boh prehlásil skrze Mojžiša: *„všetko, čo je ohavnosťou Hospodinovi, čoho on nenávidí, robili svojim bohom, lebo ešte len aj svojich synov aj svoje dcéry pálili ohňom svojim bohom.“* Deuteronomium 12:31. Podvedení svojimi vodcami a nepoznajúc žiadne iné náboženstvo, ľudia slepo ľnuli k učeniam démonov.

Niekoľko rokov po smrti Nimroda, jedného jarného dňa rozkošnícka Semiramis otehotnela. Povolala k sebe všetkých babylonských mudrcov a vyslala do sveta mimoriadnu správu pre tlač. Prehlasovala, že Nimrod ju oplodnil skrze živé slnečné lúče. Ako potomok boha slnka bude mať očakávané dieťa nárok byť považované za boha a skrze neho sa ona, Semiramis bude odteraz nazývať „božia matka“. Takéto rúhanie nám v dnešnej dobe pripadá veľmi priehľadné, ale národu, ktorý sa odvrátil od živého Boha sa tento nezmysel zdal

Pokrstené pohanstvo

normálny. Poverčivosť národa sa stala úrodnou pôdou pre satanove podvodné zámery, ktoré prekvitali ako burina.

25. decembra sa narodil Tammúz, syn boha slnka. Jeho narodenie sa oslavovalo ako veľký zázrak. Ihneď po zimnom slnovrate sa začali dni predlžovať, v čom ľudia videli znamenie nového narodenia slnka. Všetko bolo doprevádzané búrlivými oslavami. Odvtedy sa 25. december slávil ako deň narodenia syna boha slnka a stal sa národným sviatkom celého kráľovstva.

Hovorilo sa, že Tammúz bol tak ako jeho fiktívny otec veľkým lovcom. Avšak jeho najväčším víťazstvom snáď bolo mýtické spojenie s Ištar – matkou bohyňou, ktorá stelesňovala všetky reprodukívne sily prírody. Ištar, ktorá bola mnohostranne považovaná aj za bohyňu mesiaca a kráľovnú neba, bola hlavným ženským božstvom Asýranov. Tú istú bohyňu možno s malými odlišnosťami identifikovať v iných kultúrach ako Aštoret (Fenícia), Aštartu (Grécko a Rím), Eostru (teutonská kultúra) a Eastru (saská kultúra). Jej obdovou v Egypte bola Isis, manželka a sestra Osirisa a matka Horusa. S Ištarou sa čoskoro začali spájať zajace a vajcia – symboly života a plodnosti. K jej počte sa konali každoročné oslavy, ktoré prebiehali v čase prvého splnu po jarnej

rovnodennosti, kedy celá príroda akoby prekypovala reprodukčnou vitalitou.

Nanešťastie mladý Tammúz (takisto nazývaný Adonis – čo v klasickej mytológii znamená „pán“) sa predčasne stretol so smrťou, keď ho napadol kanec a prebodol svojimi klami. Tu legenda informáciami úplne predstihuje históriu. Podľa niektorých správ sa Tammúz po troch dňoch sám vzkriesil. Iné hovoria, že zarmútená Ištar sa vydala na cestu do ďalekého podsvetia, aby ho hľadala. Napokon ho po niekoľkých dňoch našla, avšak počas jej neprítomnosti vášeň lásky vyprchala a celý život na zemi ochabol v stonaní. Všetky správy sa zhodujú v tom, že keď smútok prestal, Tammúz sa pevne uvelebil v pozícii nového boha slnka a jeho sláva napokon predčila i slávu Nimroda.

Každý nasledujúci rok po smrti Tammúza a po jeho následnom nanebovstúpení na slnko bolo ustanovených 40 dní pre pôst a zármutok, čím sa malo uctiť jeho utrpenie a smrť (túto prax „*oplakávania Tmmúza*“ Boh nazýva ohavnosťou. – Ezechiel 8,13.14). Na konci tohto obdobia, v prvý deň týždňa ľudia vstali skoro ráno a putovali na najvyššie vrchy blízko svojho domova. Tu prinášali svoje obete v podobe vína, mäsa a kadidla. Ležiac tvárou k zemi pred vychádzajúcim slnkom volali: „Náš pán vstal!“ Potom začali oslavy Ištar –

Pokrstené pohanstvo

kráľovnej nebies a bohyně plodnosti. Počas prípravy na túto veľkú slávnosť ľudia robili malé koláče, ktoré označovali krížikom (pohanský symbol plodnosti). Potom ich dali piecť na slnko a jedli ako súčasť svojho rituálu. Deň sa zakončil orgiastickým hýrením najhoršieho druhu, ktoré často zahŕňalo ľudské obete.

Praktiky týchto starovekých zvrhlostí boli tak všeobecne rozšírené, že ich zhubnému vplyvu neodolal ani Izraelský národ – ľud posvätený uctievaním pravého Boha. Kedykoľvek Židia robili ústupky pred svojimi pohanskými susedmi, dopustili, aby ich čistá bohoslužba sa znečistila jedným pohanským zvykom za druhým, až napokon bola takmer celá skazená. Prorok Jeremiáš v texte 7,17-19 zjavuje Božiu neľúbosť nad modloslužbou svojho ľudu. *„Či nevidíš, čo robia v mestách Júdových a po uliciach Jeruzalema? Synovia sberajú drevo, a otcovia zapalujú oheň, a ženy miesia cesto, aby narobili kráľovnej nebies obetných koláčov a aby obetovali iným bohom liate obeti, nato, aby ma popudzovali. Či to azda mňa popudzujú? hovorí Hospodin. Či azda nie sami seba, aby hanba pokryla ich tvár?“*

Zmätok bol nevyhnutným výsledkom každého ústupu, ktorý Boží ľud urobil pred neposväteným

svetom. A ten zostal ako dedičstvo pre ďalšie generácie.

Môže sa to zdať neuveriteľné, ale v podstate každý náboženský sviatok, ktorý teraz kresťanský svet slávi má svoj pôvod v pohanstve, kde sa slávil niekoľko stoviek rokov pred Kristom. Staroveká história to dokazuje nad každú pochybnosť. Narodenie syna slnka, Tammúza bolo nahradené údajným narodením Krista. Z obdobia oplakávania Tammúza sa stal čas pôstu. A legenda o vzkriesení Tammúza z mŕtvych pohodlne prežila ako príbeh o zmŕtvychvstaní Krista. Z koláčov obetovaných kráľovnej nebies sa stali horúci Judáškovia a z Ištariných hanebných rituálov plodnosti sa vyvinuli oslavy Veľkej noci. (Zhodou okolností Veľká noc je stále pohyblivý sviatok, ktorého dátum sa každý rok určuje podľa fáze mesiaca. Vždy sa slávi v prvú nedeľu po splne, po jarnej rovnodennosti.)

Kresťanská kultúra do seba absorbovala aj menšie pohanské „sviatky“. Verilo sa, že na jeseň, v období vytrácajúceho sa života duchovia mŕtvych poletovali na blízku. Ak sa ľudia za nich nemodlili a nezaistili im vhodné jedlo a útulok, obávali sa, že tam zostanú a budú ich strašiť a prinášať im nešťastie. Inak povedané trik – alebo úplatok. Dnes nám z tohto pohanského zvyku zostali „dušičky“ –

Pokrstené pohanstvo

predvečer dňa, ktorý sa nazýva všetchsvätých, v Amerike známy ako Halloween.

Deň svätého Valentína je pozostatkom jarného očisťujúceho obradu Lupercalia, počas ktorého kňazi utekali po uliciach s bičmi vyrobenými z pásov kozej kože. Týmito bičmi bili ženy a tak im zaistili plodnosť na ďalší rok. Potom sa pristúpilo k vzájomnému dohadzovaniu medzi mladými ľuďmi, keď si námatkovo vyberali mená svojich druhov. Z kožených bičov sa vyvinuli malé amorove šípy a dohadzovanie sa v dnešnej dobe nahradilo výmenou Valentínskych pozdravov.

Mohli by sme uviesť ešte veľa iných príkladov, ale stačí povedať, že naša náboženská i svetská kultúra je dnes podostlaná pohanskými tradíciami – veľkými i malými. Ako sa to stalo? Veď predsa sme kresťanský národ žijúci v osvieteneckej dobe, či nie? Na prvú otázku sa asi dá odpovedať ľahšie než na tú druhú.

Život v raných dobách kresťanskej cirkvi bol nanajvýš ťažký. Pohanský svet bol krutý a mocný. Prevládala všeobecná snaha potlačiť malú sektu, ktorá ctíla Ježiša Krista ako svojho Pána a Spasiteľa. Ale krv mučeníkov sa stala semenom cirkvi a postupom času bolo jasné, že kresťanstvo obstojí.

Keď satan neuspel so svojou snahou zničiť cirkev násilím, zmenil stratégiu. Zaumienil si, že vnikne do cirkvi a zničí ju zvnútra. Tento plán sa ukázal ako oveľa úspešnejší. V štvrtom storočí nášho letopočtu Rímska ríša vybavila rastúcu cirkev svojim bohatstvom a značnou politickou mocou. Jej zámerom bolo rozšíriť oblasť svojej pôsobnosti. Avšak pre svet to bola tragédia. Táto zmes náboženskej a svetskej moci sa stala intoxikačným nápojom, ktorý naveky zmenil každého, kto ho ochutnal. Už to nebolo to pokorné bezúhonné telo Kristovo. Cirkev zožrala ruku, ktorá ju krmila. V roku 538 n.l. cisár Justinián vydal výnos o tom, že Rímska ríša ovládla svet. Odvtedy sa jeho ríša mala nazývať „svätá Rímska ríša“.

V nasledujúcom období sa svet triasol pod útlakom rímskej cirkvi. Toto obdobie sa označuje ako obdobie temna. Vo svojom smäde po stále väčšej moci a vláde, cirkev do seba vstrebala prvky všetkých ostatných náboženstiev a tak denaturovala (znehodnotila) čisté učenie Kristovo a zriedila ho so zmesou povier a bludov. Táto charakteristika bola sama osebe typická pre všetky pohanské národy, ktoré pri každom vojnovom víťazstve pridávali do svojho zoznamu ďalšie božstvo. Durant to popisuje v *The Story of Civilization*: „Boli tu bohovia, ktorí ovládali každý moment ľudského života: bohovia

Pokrstené pohanstvo

domu a záhrady, jedla a pitia, zdravia a choroby.“ Rímska cirkev si týchto bohov zhromaždila a dala im mená svätých. Modlitby za mŕtvych sa namiesto Cybelle odteraz prednášali panne Márii. Používanie modiel a amuletov sa uchovalo tak isto ako uzmierujúce obete (spovedné odriekanie a odpustky). Pohanovia verili, že ich králi sú vtelením boha slnka. Rímska cirkev má ich náprotivok v pápežovi, ktorého považuje za zástupcu Krista.

Prví kresťania odmietali každý kompromis s falošnými doktrínami a ochotne trpeli strašné mučenie, pretože odmietali priniesť čo i len štipku kadidla na pohanský oltár. A predsa, po niekoľkých generáciách cirkev prikryla opona morálnej černoty. Cirkev, ktorá bola stále prispôsobivá a dychtivá po dobyvačných víťazstvách, teraz prijala prakticky každú črtu slnečného kultu do svojich vlastných obradov. Aby cirkevní otcovia urobili napriek Židom, ktorých nenávideli, a aby sa prispôbili zástupom ctiteľov slnka, ktorí prijímali „vieru“ pri podmaňujúcich dobyvačných ťaženiach, veľmi skoro sa rozhodli preložiť posvätnosť soboty na prvý deň týždňa. Nedeľa bola prehlásená za sviatok na uctenie pamiatky Ježišovho vzkriesenia, čo bolo rafinované prevrátenie a vysmianie veľkého Božieho morálneho zákona – desatora. Po čase tento majstrovský ťah účinne zotrel aj uctievanie

Boha ako doslovného Stvoriteľa celého vesmíru a postupne pripravil širokú cestu pre výstup evolučnej filozofie, ktorá prišla o niekoľko storočí neskôr.

Dnes je evolúcia len vrcholom masívneho mnoho-hlavého ľadovca. Naša kultúra je úplne predchnutá pohanskými tradíciami; a to od slov, ktoré používame až po oblečenie, ktoré nosíme. Mnoho týchto zvykov, ktoré sú zbavené svojho pôvodného významu vyzerá relatívne neškodne. Dokonca niektoré v svojom kresťanskom rúchu vyzerajú nádherne užitočné a zmysluplné. Ako by sa však dnešní kresťania mali postaviť k Vianociam, Veľkej noci alebo k sväteniu nedele? Nie veľa ľudí si skutočne uvedomuje historické pozadie týchto vecí. Malo by nás to teda znepokojovať?

Tieto otázky sú opodstatnené a zaslúžia si premyslenú odpoveď. Najlepším miestom, kde by sme mali začať hľadať odpoveď je samotná Biblia. Boh prísne prikazuje Izraelu a hovorí: „*vystríhaj sa, ... aby si sa nepýtal po ich bohoch povediac: Ako slúžily tieto národy svojim bohom? A budem tak robiť i ja. Neučiníš tak Hospodinovi, svojmu Bohu.*“ Deuteronomium 12,30.31.

Prečo sú Božie slová také silné? Pretože On je úplne iný ako pohanské božstvá, ktoré ľudia považovali za vrtošivo náladové a ktoré museli ustavične uspokojovať. Náš Boh je spravodlivý,

Pokrstené pohanstvo

milujúci a nadovšetko svätý. On požaduje odlišný, vyšší druh bohoslužby, založený na svätom vzťahu so svojim ľudom. Samotné formy slnečného uctievania a modloslužby vylučovali akýkoľvek vzťah medzi bohom a jeho ľudom a ponižovali ich predstavu o ňom. Navyiac tieto formy obsahovali najponíženejšie praktiky vrátane ľudských obetí.

Potom si musíme položiť otázku: Je niečo nesprávne na pripomínaní si Ježišovho narodenia a zmŕtvychvstania? Samozrejme, že nie. Tieto udalosti majú hlboký význam pre každého skutočného kresťana. Jediný problém je v tom, že ani Biblia ani história pre nás neuchovali dátumy týchto udalostí. Teda niet žiadneho biblického prikázania, aby sme ich slávili niektorý deň v roku. Boh vo svojej múdrosti nám nechal voľnosť, aby sme na tieto udalosti spomínali kedykoľvek, každý deň v roku, vrátane 25. Decembra a veľkonočnej nedele.

V tomto bode by nám malo byť jasné, že nebesia nekladú žiadny náboženský význam na Vianoce alebo Veľkú noc. Výber týchto dní je založený výlučne na pohanských úvahách. Až neskôr ľudia vymysleli spôsoby ako tieto zvyky vmiešať do kresťanského náboženstva. Je nemožné jednoducho ignorovať sviatky, ktoré sa stali hlavnou témou našej kultúry, no predsa by sme ich nemali

poctiť posvätnosťou, ktorá im neprislúcha. Aspoň môžeme byť vďační, že tieto dni nevytláčajú alebo nerušia niektorú časť Božieho zákona.

Ale čo so zachovávaním nedele? Nie je to legitímna pripomienka Kristovho zmŕtvychvstania? Aha, – sem nás teda celú dobu vedie satanov premyslený plán. Zachovávanie nedele je ako líška, ktorá vnikla do kurína spolu s holubmi. Holuby nemusia byť pravé kurčatá, ale isté je, že tým, kto vyhubí všetky mláďatá je líška.

Čo to v skutočnosti znamená? V 6. kapitole listu Rimanom Biblia predstavuje symbol Kristovej smrti a zmŕtvychvstania pre kresťana a nie je to zachovávanie nedele. Je to krst a nasledovné „*chodenie v novote života*“. Verš 4. Ale najdôležitejšie je to, že zachovávanie nedele je jedným z pozostatkov pohanstva, ktoré stojí v priamej opozícii voči Božej autorite. Nie sme odkázaní iba na nejakú ponuku, aby sme si vybrali jeden zo siedmich dní a svätili ho. Je napísané, že Boh výslovne požehnal siedmy deň a *urobil ho svätým*. Tento fakt si netrúfame ignorovať.

Sobota je svätou pripomienkou Božej stvoriteľskej moci, ktorá Boha odlišuje od všetkých falošných božstiev. Boh vždy požadoval od svojho ľudu, aby robil rozdiel medzi posvätným a svetským a medzi svätým a všedným. Satan sa však neúnavne

Pokrstené pohanstvo

snaží, aby tento rozdiel zotrel. Jeho konečným cieľom je, aby hriech vyzeral ako spravodlivý a spravodlivosť aby vyzerala ako svetskosť. Má úspech? Pozrite sa na moderné kresťanstvo a odpovedzte si sami.

Nikde v Svätom Písme niet zmienky o preložení svätosti zo soboty na iný deň. Kristovo evanjelium nikde neruší žiadnu časť Božieho zákona, i keď proti nemu zúria brány pekla. Satan uspel len preto, že zamaskoval túto zmenu hromadou pohanských rituálov a celé to „pokrstil“. Celý kresťanský svet preto porušuje svätý Boží zákon v domnienke, že Boha ctí. Dr. Edward T. Hiscox, autor „*Baptistickej príručky*“ urobil toto otvorené vyznanie pred skupinou duchovných:

„Prikázanie svätiť deň odpočinku existovalo a existuje, ale dňom odpočinku nebola nedeľa. Už dlho študujem túto otázku s vážnou túžbou získať správnu informáciu a pýtam sa, kde je možné nájsť záznam o tejto zmene? V novom zákone určite nie. Pre zmenu dňa odpočinku zo siedmeho na prvý deň týždňa v Písme skutočne neexistuje žiadny dôkaz. Samozrejme, veľmi dobre viem, že nedeľa vstúpila do cirkvi v raných dobách kresťanskej histórie. ... Ale aká

škoda, že tento deň je poznačený znamením pohanstva a pokrstený menom boha slnka, keď bol prijatý a posvätený pápežským odpadlivosťou a zanechaný ako posvätný zákon protestantizmu!“ (Z materiálu čítaného na konferencii duchovných v New Yorku 13. novembra 1893.)

V batôžku pestrých zvykov, ktoré sú nám odkázané z pohanstva je ukrytý had. Satan dobre vie, že hriech je jediná vec, ktorá nás môže pripraviť o večnú radosť s Kristom. Preto nám kladie do cesty pascu. Padneme do siete nášho nepriateľa? Alebo sa budeme modliť ako Dávid: *„Daj mi rozumieť, a budem pozorovať na tvoj zákon a budem ho ostríhať celým srdcom! Daj, aby som išiel chodníkom tvojich prikázaní, lebo v tom mám svoju záľubu.“ Žalm 119,34.35*

Pokrstené pohanstvo

Prvé vydanie

Preklad: Benjamín Byrtus

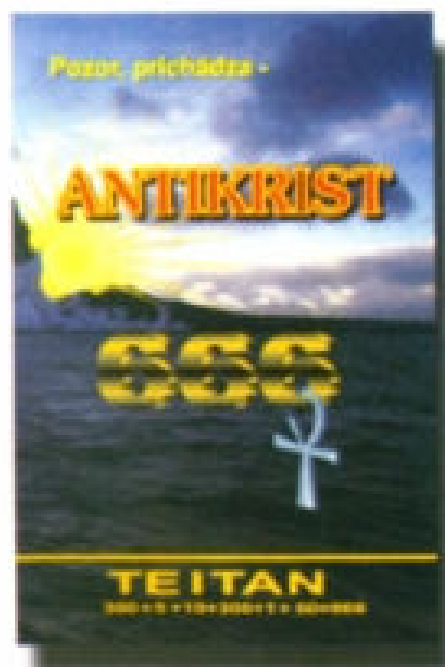
Jazyková spolupráca: Katarína Truschanová

Vydal: Sion plus n.o.

Vytlačené na Slovensku

ISBN 80-968360-1-3

Publikačné centrum Sion plus n.o. ponúka:

Antikrist 666

autor

William Josiah Sutton

editor

ThDr. Roy Allan Anderson

A5, 264 strán

95,-SK

Ak sa chcete dozvedieť viac o invázii pohanstva do kresťanstva, zaobstarajte si knihu **Antikrist 666**.

Dočítate sa, ako prebiehal obrad krstu v rímskom kulte Attisa, aké boli povinnosti peruánskych svätých panien v ich rehoľnom ráde 500 rokov pred n.l. alebo ako slávili Egypťania prijímanie tela a krvi svojho boha Osirisa. Mnohé tieto praktiky sa nápadne podobajú kresťanským.

Zistíte prečo bola potrebná zmena Biblického desatora a kto túto zmenu vykonal.

Nenechajte si ujsť pohľad do sveta astrológie a mysticizmu, ktorým sú dnes predchnuté takmer všetky svetové náboženstvá.

Sion plus n.o.
Pekná 2
04001 Košice

sion@host.sk
www.sion.host.sk
tel: 0903 309306

